



Arrest

nr. 75 562 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2011 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

D., A. (...) (R.R.: (...))

Geboren op (...) te Pec

En haar minderjarige kinderen:

+ H., A. (...) (R.R.: (0) (...))

geboren op (...)

+ H., A. (...) (R.R.: (0) (...))

geboren op (...)

Adres: (...)

Nationaliteit: Kosovo (volgens het R.R.: Servië)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter — § 3 2°— van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor mevrouw D., A. (...). Bijgevolg dient in de eerste plaats mevrouw D., A. (...) haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een Servische identiteitskaart voor. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden. Aangezien betrokkene in gebreke blijft haar nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, za/ het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).”

2. Onderzoek beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, van de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zijn (sic) identiteit niet bewijst op de wijze bepaald in §2 of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2 niet.

Terwijl eerst en vooral niet wordt verduidelijkt wat van die 2 mogelijkheden in concreto wordt ingeroepen zodat er een gebrek in de motivering voorstaat; dat immers in concreto dient duidelijk te zijn voor verzoekster welke de precieze wettelijke grondslag is voor de beslissing van onontvankelijkheid.

Doordat de bestreden beslissing verder stelt dat verzoekster aan de hand van haar voorgelegde - Servische- identiteitskaart niet kan staven over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken, zoals ze beweert.

Terwijl deze analyse duidelijk verder gaat dan de vereisten van de wet, die zich beperken tot het voorleggen van een bewijs van identiteit; dat verzoekster dit wel degelijk heeft gedaan, daarbij preciserend wat één element van de identiteit, namelijk de nationaliteit betreft, dat zij -sedert de onafhankelijkheid van Kosovo- de Kosovaarse nationaliteit bezit; dat zij dit nog heeft verduidelijkt door een officieel attest van de Ambassade van Kosovo dat zij achteraf per fax aan het dossier voegde.

Terwijl in elk geval vaststaat dat verzoekster, die in Pee geboren werd en vandaar naar België is gevlucht, hetgeen nooit betwist werd door verwerende partij, thans over de Kosovaarse nationaliteit beschikt.

Terwijl zij voor haar komst naar België- in 2007 -uiteraard een identiteitskaart had van de Servische republiek, aangezien de provincie Kosovo op dat tijdstip nog behoorde tot Servië en zij dus de kopie daarvan heeft voorgelegd.

Terwijl België echter één van de landen is die de onafhankelijkheid van Kosovo op 17/2/2008 erkend heeft en dus uiteraard ook moet erkennen en weten dat verzoekster vanaf dan beschikt over de Kosovaarse nationaliteit.

Terwijl het dus niet opgaat te stellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoont en/of het vereiste bewijs niet bijbrengt, in casu niet kan aantonen obv haar Servische identiteitskaart dat zij wel degelijk thans over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, omdat het om algemeen bekende informatie gaat : de burgers van de voormalige provincie "Kosovo" die daar woonden anno 2007 hebben anno 2011 de Kosovaarse nationaliteit, hetgeen verzoekster ook heeft verklaard; aangezien zij over een Servische identiteitskaart beschikt is het duidelijk dat zij anno 2011 over de Kosovaarse nationaliteit beschikt, nu zij in Pee geboren is en ook dat zij zich beroept op die nationaliteit;

Het feit dat Servië de onafhankelijkheid van Kosovo niet erkent is hierbij niet pertinent want het is ook algemeen bekend dat verzoekster als Albanese helemaal niet aanvaard kan worden in Servië en uiteraard naar Kosovo dient terug te keren, alvast dat dit de hypothese is die onderzocht dient te worden.

Terwijl verzoekster dit gegeven omtrent haar nationaliteit nog kracht heeft bijgezet door een attest van nationaliteit, afgeleverd door de Ambassade van het land Kosovo, dd 26/9/2011 en overgemaakt per fax dd 13/10/2011, bij haar aanvraag te voegen;

Terwijl er op generlei wijze wordt verwezen naar deze fax, nog naar dit attest, hetwelk toch van essentieel belang is, temeer daar er blijkbaar twijfels zijn ontstaan omtrent de nationaliteit van verzoekster; dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringplicht vereisen dat op dit element wordt geantwoord.

Terwijl naar de bedoeling van de wetgever dient gezocht te worden, dewelke uiteraard fraude mbt de identiteit van de persoon wil tegengaan, hetgeen voor de Wet van 2006 wel vaak voorkwam; dat deze nieuwe Wet daarentegen wel voorziet dat verzoeker ook vanuit illegaal verblijf een aanvraag ogv artikel 9 ter mag indienen;

Dat de bestreden beslissing daarom te ver gaat in het analyseren van de stukken en een manifeste beoordelingsfout begaat door te stellen dat verzoekster met haar documenten het bewijs van haar identiteit niet heeft aangetoond.

Dat het niet in overeenstemming te brengen is met de bedoeling van de wetgever om het voorgelegde identiteitsdocument als dusdanig af te wijzen als een document dat niet van aard is om de identiteit en nationaliteit van verzoekster te staven : verzoekster heeft immers in haar verzoekschrift uiteengezet dat zij als asielzoekster naar België is gekomen, waarbij zij per definitie ontslagen was van de vereiste om identiteitsdocumenten te vertonen; dat in de loop van het verblijf in België ernstige gezondheidsproblemen aan het licht zijn gekomen en zij de medische regularisatieprocedure heeft opgestart, en deze nog steeds, zij het middels een nieuwe aanvraag volgt; dat het in die omstandigheden, en waarbij het vaststaat dat zij sedert het beëindigen van de asielprocedure het land niet heeft verlaten, niet mogelijk is voor haar om thans vanuit illegaal verblijf in België stappen te ondernemen bij de Ambassade van Kosovo, of in Kosovo zelf om een identiteitskaart te bekomen, doch dat zij dat wel zal doen, zodra zij een (tijdelijke) verblijfsvergunning in België zal bekomen.

Dit wordt immers wel mogelijk indien de verblijfssituatie tijdelijk geregulariseerd wordt, waarbij bvb zeer zeker als voorwaarde voor verlenging kan gestipuleerd worden dat een geldig paspoort en/of identiteitsdocument dient voorgelegd te worden.

Thans is verzoekster in de materiële en fysische en administratieve onmogelijkheid om een Kosovaarse identiteitskaart te bekomen; de redelijkheid gebiedt dan ook om in casu rekening te houden met het voorgelegde identiteitsdocument, + attest van de Ambassade van Kosovo."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat verzoeksters aanvraag dateert van 27 september 2011 en ingediend werd in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt bepaald:

(...)

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing kan op duidelijke wijze gelezen worden om welke redenen de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Er wordt m.n. verwezen naar artikel 9ter § 2° van de wet van 15 december 1980 en gesteld dat verzoekster aan de hand van de door haar overgemaakte Servische identiteitskaart niet aantoonde dat zij over de Kosovaarse nationaliteit beschikt.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Uit de aanvraag van verzoekster blijkt dat zij de Kosovaarse nationaliteit vooropstelde, doch deze trachtte te staven aan de hand van een Servische identiteitskaart.

Verzoekster betwist dit geenszins, doch houdt voor dat het algemeen geweten is dat Kosovo inmiddels onafhankelijk is, dat de Republiek Kosovo door België erkend wordt en dat zij aan de hand van haar Servisch paspoort en geboorte te Pee (Kosovo) dan ook automatisch beschikt over de Kosovaarse nationaliteit.

Verzoekster kan echter niet gevolgd worden in deze stelling.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het aan verzoekster toekomt om aan de hand van de nodige documenten haar correcte identiteit aan te tonen.

De onafhankelijkheid van de Republiek Kosovo werd reeds uitgeroepen op 17 februari 2008 en er is al geruime tijd een Kosovaarse ambassade in Brussel, waardoor verzoekster niet aannemelijk waarom zij niet het nodige deed om een geldig identiteitsdocument te bekomen bij de bevoegde ambassade. De bewering dat zij zich naar Kosovo zou moeten begeven om aldaar een identiteitskaart te bekomen wordt niet gestaafd. De stelling dat zij vanuit illegaal verblijf in België geen stappen kan ondernemen bij de Kosovaarse ambassade evenmin.

Dit knelt des te meer nu verzoekster klaarblijkelijk wel een document kon bekomen dd. 26.09.2011 van de Kosovaarse ambassade te Brussel, waarbij er wordt aangegeven dat zij de nationaliteit van de Republiek Kosovo heeft. Dit 'nationaliteitsbewijs' werd echter niet toegevoegd aan de aanvraag om machtiging tot verblijf en voldoet in iedere hypothese niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter §3 2° van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij werd op correcte wijze genomen en maakte geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde elementen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. De in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Lezing van de in de bestreden beslissing geciteerde bepalingen maakt het ogenblikkelijk duidelijk waarom de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Enerzijds stelt de bestreden beslissing dat de identiteitskaart niet voldoet aan de bepalingen van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Anderzijds wordt vastgesteld dat het bewijs voorzien in § 2, derde lid van hetzelfde artikel ontbreekt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Dit onderzoek vergt een onderzoek van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op de ingediende aanvraag luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in §2 van ditzelfde artikel. Aan deze “*documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde*” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en aan de aanvraag een kopie van haar Servische identiteitskaart toevoegde. De partijen betwisten niet dat dit document Servisch is. De aanvraag maakt melding van de Kosovaarse nationaliteit van de verzoekende partij.

Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat de Servische identiteitskaart van 2006 niet is uitgereikt door de thans bevoegde overheid, zoals ook gesteld in de bestreden beslissing waar deze verwijst naar artikel 9ter, § 3, 2° en § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat het niet volstaat een identiteitskaart voor te leggen die gewag maakt van een vroegere nationaliteit die de verzoekende partij niet (meer) heeft. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat het document moet uitgereikt zijn door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. De verzoekende partij betwist niet dat de Servische overheid niet (meer) bevoegd is om haar nationaliteit te bepalen, nu zij stelt dat zij over de Kosovaarse nationaliteit beschikt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het attest van 26 september 2011 uitgaand van de ambassade van Kosovo te Brussel, ter bevestiging van haar Kosovaarse nationaliteit, stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat dit attest niet toelaat de fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de verzoekende partij, nochtans vereist in toepassing van artikel 9ter § 2, 3° van de vreemdelingenwet.

Het komt de verzoekende partij toe, op de wijze voorzien in de wettelijke bepalingen, niet alleen haar identiteitskaart voor te leggen maar ook haar nationaliteit aan te tonen aan de hand van de voorwaarden die artikel 9ter thans uitdrukkelijk oplegt. Gelet op wat is voorzien in artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet is de verwerende partij ertoe gehouden de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren bij gebreke aan het voorleggen van documenten die aan de voorwaarden voorzien in § 2 van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoen. Het gegeven dat de verzoekende partij voor haar komst naar België over een Servische identiteitskaart beschikte en dat de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 door België erkend werd, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Evenmin houdt de verzoekende partij voor dat zij in de onmogelijkheid is een identiteitskaart voor te leggen uitgereikt door haar nationale overheid.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening wordt gehouden met de fax van 13 oktober 2011 die het attest van 26 september 2011 van de Kosovaarse ambassade te Brussel overmaakt wordt dit tegengesproken door de motivering van de bestreden beslissing, daargelaten de vaststelling dat de wettelijke bepalingen vereisen dat de identiteitskaart **en** nationaliteit moeten worden aangetoond bij de aanvraag. Zoals de verwerende partij opmerkt, kan de verzoekende partij zich richten tot de Kosovaarse ambassade te Brussel teneinde zich in het bezit te laten stellen van de noodzakelijke documenten, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn. Een loutere bewering volstaat niet.

Voorts wordt erop gewezen dat het niet is omdat de verzoekende partij als asielzoekster naar België kwam dat zij ontslagen is van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Indien de asielprocedure is beëindigd zoals in artikel 9ter van de vreemdelingenwet omschreven, is de verzoekende partij niet vrijgesteld van het bijbrengen van haar identiteitsdocument en nationaliteitsbewijs.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekster voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN